

**Karel de Roy**

**Gedichten**

mijn kubus van vijfvoud beton  
en eenvoud glas  
doorkruist als een ruimteschip  
duizelingwekkend standvastig  
de melkweg van mijn nietig bestaan

mijn heelal is het water  
recht voor mijn raam  
staalgrijs als de kou  
groenblauw van de zon  
spiegel voor vervormde beelden

mijn schip is doelmatig  
een kombuis en een bad  
een bed en bureau  
een stoel in de stuurhut  
en als logboek een scherm

mijn bunker verstrekt de illusie  
van immuniteit voor de oorlog  
de vrede en alles er tussen  
de biotoop is volmaakt  
het noodluik van binnen gezekerd

toch open ik mijn venster  
beef door de geur van de zon  
bezwijk voor de roep van de vrijheid  
door de plons van de vrolijke zwemmer  
die een zwoele zomeravondduik doet

@ Karel de Roy, 15 november 2023

*“Ze doet alsof zij de koningin van het spel is, maar ze heeft niet door dat zij de enige speler is”*

“Pesterig prikken je nagels in mijn vel  
ja, ja, je bent de mooiste  
dan op je rug, behaagziek  
je kirt, je dweept, je spint

Je flemen faalt  
mijn hand verzuimt te strelen  
ik verstar en bloos van ongemak

Je snuift naar belagers  
blaast de strijdtrompet  
vijlt je klauwen op oorlogssterkte  
en zet je hakken in het drijfzand

Terug van het jachtveld  
lik je met holle ogen  
de eeuwige krassen op je ziel

©Karel de Roy  
juni 2018

## Maagdenburger halve bollen\*

blobbende zwelsels  
splitsen zich schuimend  
biologisch ontregeld  
liederlijk naakt

kwabben verzurkelen  
als cellen in 't vagevuur  
slagschuimend vruchtwater  
chemisch gekraakt

slijmerig kruipen  
de bulkende bollen  
begluurd door de ogen  
van een sluwende kat

zich een weg door het zwerk  
comateus stinkend  
praktisch onstoppelijk  
naar 't zwarte gat

de naties verenigd  
in druft confereren  
tot er een oplossing  
in een pact is vertaald

maar enkel Stalbargië  
onthoudt zich van stemmen  
en de vrede van Maagdenburg  
heeft 't net niet gehaald

---

\* De Maagdenburger halve bollen zijn twee losse halve bollen van sterk materiaal die tegen elkaar aan worden gehouden, waarna de ruimte binnen de zo ontstane bol vacuüm wordt gezogen. Door de luchtdruk op het buitenoppervlak blijven de halve bollen tegen elkaar aangedrukt.

nu zijn wij veroordeeld  
tot kokhalzend toezien  
terwijl onze lendenen  
onder hevige pijn

worden vermalen tussen  
machtige kaken  
die proefondervindelijk  
onverzadigbaar zijn

©Karel de Roy

januari 2020

*Blue in Green van het album Kind of Blue van Miles Davis*

Blue in Green

Schele pijn klooft zijn hoofd  
schrille noten van het koper  
bezegelen jammerlijk zijn lot  
en drukken hardnekkig verlangen de kop in

Een milder timbre belooft nog troost  
vergeefs  
de feiten zijn voldongen

Dan tintelen de invoelende toetsen  
aan de herinnering  
de schoonheid, de vertedering  
zouden we  
kunnen we  
houd je nog  
de zucht buigt neerwaarts af  
natte ogen kijken weg

De barse sax maakt korte metten  
met het gebeuzel  
met jankende uitvluchten en dronken verweer  
verman je  
je hebt het zelf verprutst

Ook al pingelt er zalvende verzoening  
het rekwisitoor dat staccato over de snaren dendert  
laat zich niet vermurwen  
de vermanende uitsmijter  
lost langzaam op in zachtroffelende trom

## Spotlicht

de liefde ontluikt  
in de koperen tuin  
overleeft de grim van de winter  
gewekt door de merels in mei  
tot bloei in de hoei van de zomerzon

zonnewendes  
rijgen jaren aaneen  
ze tellen ze niet  
getallen zijn vals  
alles blijft als toen het begon

allengs is de droom  
tot mythe gedoemd  
immuun voor kwetsuren  
ongevoelig voor pijn  
uit vrees voor de stilte alom

wurmen graven  
de aarde rul  
de mol boort zich voort  
en baart met opwaartse hoop  
een bloemkool in het gazon

de tuin oogt geschonden  
het koper kleurt groen  
de tuinman vervloekt  
de hoop die zich koestert  
in de enige straal van de zon

*Ik beroep me op Jacques Brel  
Met dank aan Ernst van Altena*

J'en appelle Jacques Brel

Als je me niet verlaat  
mijn land je wel bevalt  
grijs wilt worden aan zee  
waar branding het ritme slaat

Als je storm en wind trotseert  
de striemende regen weerstaat  
als de zomer het land verwarmt  
je in zonzapon flaneert

Als je mijn koninkrijk aanvaardt  
gezalfd en ingezworen  
en ik je paladijn  
de vijanden versla

Dan vleit mijn boulevard  
behaaglijk langs het strand  
dan is mijn blauwe zee  
geen gevaar gewaar

©Karel de Roy  
Mei 2022



*“Tijd heelt niet alle wonden”*

## Betonrot

Ten langen leste biedt  
het pleisterwerk geen dekking  
tegen rot en het geruis  
van ratten in hun nesten

De lieve vrede kweekt  
wraakzuchtige zeloten  
die de schone schijn  
niets ontziend verpesten

Een enkel woord volstaat  
de etter stroomt gelaten  
als lava uit de krochten  
van aangeknaagd beton

Geen slachtoffer zo groot  
of hij is ook de dader  
de zoetheid van verweer  
smaakt brak en treft geen doel

Ontredderd en gebutst  
likken zij de wonden  
de tijd dat tijd kon helen  
is vrijwel opgebruikt

©Karel de Roy  
September 2022